Thư thứ hai gởi cho người Cô-rinh

1 Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ
đồ Đức Chúa Jêsus Christ, cùng người anh em
chúng ta là Ti-mô-thê, gởi cho Hội thánh của Đức
Chúa Trời ở thành Cô-rinh-tô, và cho hết thảy
thánh đồ ở khắp xứ A-chai:
2 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình
an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và
bởi Đức Chúa Jêsus Christ!
3 Chúc tạ Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus
Christ chúng ta, là Cha hay thương xót, là Đức
Chúa Trời ban mọi sự yên ủi.
4 Ngài yên ủi chúng tôi trong mọi sự khốn nạn,
hầu cho nhơn sự yên ủi mà Ngài đã yên ủi chúng
tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên ủi kẻ khác
trong sự khốn nạn nào họ gặp!
5 Vì như những sự đau đớn của Đấng Christ
chan chứa trong chúng tôi thể nào, thì sự yên
ủi của chúng tôi bởi Đấng Christ mà chứa chan
cũng thể ấy.
6 Như vậy, hoặc chúng tôi gặp hoạn nạn, ấy là
cho anh em được yên ủi và được rỗi; hoặc chúng
tôi được yên ủi, ấy là cho anh được em yên ủi,
mà sự yên ủi đó được hiện ra bởi anh em chịu
cách nhịn nhục những sự đau đớn mà chúng tôi
cùng chịu.

7 Sự trông cậy của chúng tôi về anh em thật
vững vàng; vì biết rằng bởi anh em có phần
trong sự đau đớn, thì cũng có phần trong sự yên
ủi vậy.
8 Vả, hỡi anh em, chúng tôi không muốn để
anh em chẳng biết sự khốn nạn đã xảy đến cho
chúng tôi trong xứ A-si, và chúng tôi đã bị đè
nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mất lòng
trông cậy giữ sự sống.
9 Chúng tôi lại hình như đã nhận án xử tử, hầu
cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức
Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại.
10 Aáy chính Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự
chết lớn dường ấy, và sẽ cứu chúng tôi; phải,
chúng tôi còn mong Ngài sẽ cứu chúng tôi nữa.
11 Chính anh em lấy lời cầu nguyện mà giúp đỡ
chúng tôi, hầu cho chúng tôi nhờ nhiều người
cầu nguyện mà được ơn, thì cũng nên dịp cho
nhiều người vì cớ chúng tôi mà tạ ơn nữa.
12 Còn như cái điều làm vẻ vang cho chúng tôi,
ấy là lương tâm chúng tôi làm chứng rằng mình
lấy sự thánh sạch và thật thà đến bởi Đức Chúa
Trời mà ăn ở trong thế gian nầy, nhất là đối với
anh em, không cậy sự khôn ngoan theo tánh xác
thịt, nhưng cậy ơn của Đức Chúa Trời.
13 Vì chúng tôi chẳng viết cho anh em sự gì
khác hơn những điều anh em đọc trong thơ
chúng tôi và chính mình anh em nhận biết; và
tôi lại mong anh em nhận biết cho đến cuối
cùng,
14 cũng như anh em đã nhận biết ít nhiều rồi:

ấy là chúng tôi làm vẻ vang cho anh em, khác
nào anh em cũng làm vẻ vang cho chúng tôi
trong ngày Đức Chúa Jêsus chúng ta.
15 Bởi sự trông cậy đó, trước đây tôi có định đi
thăm anh em, hầu giúp cho anh em được ơn bội
phần.
16 Tôi định trải qua nơi anh em rồi đi xứ Ma-
xê-đoan, lại từ Ma-xê-đoan trở về nơi anh em,
tại nơi đó, anh em cho đưa tôi qua xứ Giu-đê.
17 Tôi định ý như vậy, nào có phải bởi tôi nhẹ
dạ sao? Hãy là tôi theo xác thịt mà quyết định,
đến nỗi nơi tôi khi thì phải khi thì chăng sao?
18 Thật như Đức Chúa Trời là thành tín, lời
chúng tôi nói với anh em cũng chẳng phải khi
thì phải khi thì chăng vậy.
19 Con Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Jêsus Christ,
mà chúng tôi, tức là tôi với Sin-vanh và Ti-mô-
thê, đã giảng ra trong anh em, chẳng phải là
vừa phải vừa chăng đâu; nhưng trong Ngài chỉ
có phải mà thôi.
20 Vì chưng cũng như các lời hứa của Đức
Chúa Trời đều là phải trong Ngài cả, ấy cũng bởi
Ngài mà chúng tôi nói "A-men," làm sáng danh
Đức Chúa Trời.
21 Vả, Đấng làm cho bền vững chúng tôi với
anh em trong Đấng Christ, và đã xức dầu cho
chúng tôi, ấy là Đức Chúa Trời;
22 Ngài cũng lấy ấn mình mà đóng cho chúng
tôi và ban của tin Đức Thánh Linh trong lòng
chúng tôi.
23 Tôi cầu Đức Chúa Trời lấy linh hồn tôi làm
chứng rằng, ấy là tại nể anh em mà tôi chưa đi

đến thành Cô-rinh-tô;
24 chớ không phải chúng tôi muốn cai trị đức
tin anh em, nhưng chúng tôi muốn giúp thêm
sự vui của anh em, vì anh em đứng vững vàng
trong đức tin.

2

1 Vậy, chính tôi đã quyết định không trở lại
cùng anh em để làm cho anh em buồn rầu;
2 vì nếu tôi làm cho anh em buồn rầu, thì thể
nào tôi được trông cậy sự vui bởi kẻ mà chính
tôi đã làm cho buồn rầu?
3 Tôi đã viết cho anh em như thế, hầu cho khi
tôi đến nơi, sẽ không buồn bởi kẻ đáng làm cho
tôi vui: tôi tin cậy ở hết thảy anh em rằng, anh
em ai nấy đều lấy sự vui của tôi mà làm vui
mình.
4 Vả, ấy là đang trong cơn khốn nạn lớn, tấm
lòng quặn thắt, nước mắt dầm dề, mà tôi đã
viết thơ cho anh em, nào phải để cho anh em
âu sầu, nhưng để làm cho anh em biết tình yêu
dấu riêng của tôi đối với anh em vậy.
5 Nếu kẻ nào làm cớ buồn rầu, ấy chẳng phải
chỉ làm cho tôi buồn rầu mà thôi, nhưng đã
làm cho anh em thảy đều buồn rầu ít nhiều, tôi
chẳng muốn nói quá làm gì.
6 Kẻ đó đã bị phần nhiều người trong anh em
quở trách, ấy là đủ rồi;
7 thà nay anh em tha thứ yên ủi, hầu cho người
khỏi bị sa ngã vì sự buồn rầu quá lớn.
8 Vậy tôi xin anh em hãy bày tỏ lòng yêu
thương đối với người đó.

9 Bởi chưng tôi viết thơ cho anh em, cốt để thử
anh em xem có vâng lời trong cả mọi sự cùng
chăng.
10 Nhưng anh em tha thứ ai, thì tôi cũng tha
thứ. Vả, nếu tôi đã tha, là vì anh em mà tha, ở
trước mặt Đấng Christ,
11 hầu đừng để cho quỉ Sa-tan thắng chúng ta,
vì chúng ta chẳng phải là không biết mưu chước
của nó.
12 Lại khi tôi đã đến thành Trô-ách đặng giảng
Tin Lành của Đấng Christ, dầu Chúa đã mở cửa
cho tôi ở đó,
13 mà vì tôi không gặp anh em tôi là Tít, nên
chẳng được yên lòng. Vậy sau khi từ giã các tín
đồ, thì tôi qua xứ Ma-xê-đoan.
14 Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho
chúng tôi được thắng trong Đấng Christ luôn
luôn, và bởi chúng tôi, Ngài rải mùi thơm về sự
nhận biết Ngài khắp chốn!
15 Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là
mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu,
và ở giữa kẻ bị hư mất;
16 cho kẻ nầy, mùi của sự chết làm cho chết;
cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống. Ai
xứng đáng cho những sự nầy?
17 Vả, chúng tôi chẳng giả mạo lời của Đức
Chúa Trời như nhiều kẻ khác; nhưng chúng tôi
lấy lòng chân thật, theo như đạo từ Đức Chúa
Trời đến thể nào, thì giảng ra thể ấy trước mặt
Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ.

3

1 Chúng tôi há lại bắt đầu tự phô mình, hay là
như người khác cần có thơ gởi gắm cho anh em,
hoặc nhờ thơ gởi gắm của anh em sao?
2 Aáy chính anh em là thơ gởi gắm của chúng
tôi, viết trong lòng chúng tôi, mọi người đều biết
và đều đọc.
3 Vả, rõ thật rằng anh em là bức thơ của Đấng
Christ, bởi chức vụ chúng tôi viết ra, chẳng phải
viết bằng mực, nhưng bằng Thánh Linh của Đức
Chúa Trời hằng sống, chẳng phải viết trên bảng
đá, nhưng trên bảng thịt, tức là trên lòng anh
em.
4 Nầy là sự tin chắc của chúng tôi nhờ Đấng
Christ mà có trong Đức Chúa Trời:
5 không phải tự mình chúng tôi có tài năng
mà nghĩ việc gì như bởi chính mình chúng tôi,
nhưng tài năng của chúng tôi đến từ Đức Chúa
Trời;
6 và ấy là Ngài đã ban tài năng cho chúng tôi
giúp việc giao ước mới, chẳng phải giao ước về
chữ, bèn là giao ước về Thánh Linh; vì chữ làm
cho chết, song Thánh Linh làm cho sống.
7 Vả, nếu chức vụ về sự chết, chạm chữ trên
bảng đá, đã là vinh hiển lắm đến nỗi con cái Y-
sơ-ra-ên không có thể ngó trên mặt Môi-se, vì cớ
sự sáng láng trên mặt người, dầu là tạm,
8 phương chi chức vụ của Thánh Linh càng
vinh hiển hơn biết bao!
9 Vậy, nếu chức vụ về sự định tội còn được vinh
hiển, thì chức vụ về sự công bình được vinh hiển
hơn bội phần.

10 Vả lại, cái điều được vinh hiển trong chức
vụ thứ nhất biến đi bởi sự vinh hiển rất cao hơn
của chức vụ thứ nhì;
11 vì nếu sự phải qua đi còn có lúc vinh hiển
thay, phương chi sự bền ở sẽ có vinh hiển dường
nào nữa!
12 Vậy, chúng ta có sự trông cậy dường ấy, nên
được rất tự do,
13 chúng ta chẳng làm như Môi-se lấy màn
che mặt mình, hầu cho con cái Y-sơ-ra-ên không
trông thấy cuối cùng của sự sáng láng phải qua.
14 Nhưng lòng họ đã cứng cỏi; vì đến ngày nay,
khi họ đọc Cựu Ước, cái màn ấy vẫn còn chưa
cất khỏi, bởi chưng ấy là trong Đấng Christ mà
màn đó biến đi.
15 Aáy vậy, cho đến ngày nay, mỗi lần người ta
đọc sách Môi-se cho họ, cái màn ấy vẫn còn ở
trên lòng họ.
16 Khi họ sẽ trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới
cất khỏi.
17 Vả, Chúa tức là Thánh Linh, Thánh Linh của
Chúa ở đâu, thì sự tự do cũng ở đó.
18 Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn
xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa
nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua
vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh.

4

1 Vậy nên, chúng tôi nhờ sự thương xót đã ban
cho, mà được chức vụ nầy, thì chúng tôi chẳng
ngã lòng;

2 nhưng chúng tôi từ bỏ mọi điều hổ thẹn giấu
kín. Chúng tôi chẳng theo sự dối gạt, và chẳng
giả mạo lời Đức Chúa Trời, nhưng trước mặt Đức
Chúa Trời chúng tôi tỏ bày lẽ thật, khiến lương
tâm mọi người cho chúng tôi là đáng chuộng.
3 Nếu Tin Lành của chúng tôi còn che khuất,
là chỉ che khuất cho những kẻ hư mất,
4 cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời nầy đã
làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy
sự vinh hiển chói lói của Tin Lành Đấng Christ,
là ảnh tượng của Đức Chúa Trời.
5 Vả, chúng tôi chẳng rao giảng chính mình
chúng tôi, nhưng rao giảng Đức Chúa Jêsus
Christ, tức là Chúa; và vì tình yêu mến Đức Chúa
Jêsus mà chúng tôi xưng mình là tôi tớ của anh
em.
6 Vì Đức Chúa Trời, là Đấng có phán: Sự sáng
phải soi từ trong sự tối tăm! đã làm cho sự
sáng Ngài chói lòa trong lòng chúng tôi, đặng
sự thông biết về vinh hiển Đức Chúa Trời soi
sáng nơi mặt Đức Chúa Jêsus Christ.
7 Nhưng chúng tôi đựng của quí nầy trong
chậu bằng đất, hầu cho tỏ quyền phép lớn
dường ấy là bởi Đức Chúa Trời mà ra, chớ chẳng
phải bởi chúng tôi.
8 Chúng tôi bị ép đủ cách, nhưng không đến
cùng; bị túng thế nhưng không ngã lòng;
9 bị bắt bớ, nhưng không đến bỏ; bị đánh đập,
nhưng không đến chết mất.
10 Chúng tôi thường mang sự chết của Đức
Chúa Jêsus trong thân thể mình, hầu cho sự sống

của Đức Chúa Jêsus cũng tỏ ra trong thân thể
chúng tôi.
11 Bởi chúng tôi là kẻ sống, vì cớ Đức Chúa
Jêsus mà hằng bị nộp cho sự chết, hầu cho sự
sống của Đức Chúa Jêsus cũng được tỏ ra trong
xác thịt hay chết của chúng tôi;
12 vậy thì sự chết làm trong chúng tôi, còn sự
sống trong anh em.
13 Vì chúng tôi có đồng một lòng tin, y như lời
Kinh Thánh rằng: Ta đã tin, cho nên ta nói, cũng
vậy, chúng tôi tin, cho nên mới nói,
14 vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jêsus
sống lại, cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với
Đức Chúa Jêsus, và làm cho chúng tôi ứng hầu
với anh em trước mặt Ngài.
15 Bởi chưng mọi điều đó xảy đến vì cớ anh
em, hầu cho ân điển rải ra cách dư dật, khiến
sự tạ ơn nơi nhiều người hơn cũng dư dật, mà
thêm vinh hiển cho Đức Chúa Trời.
16 Vậy nên chúng ta chẳng ngã lòng, dầu người
bề ngoài hư nát, nhưng người bề trong cứ đổi
mới càng ngày càng hơn.
17 Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta
sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời
đời, vô lượng, vô biên,
18 bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được,
nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự
thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy
được là đời đời không cùng vậy.

5

1 Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của

chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà
đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không
phải bởi tay người làm ra.
2 Vì chúng ta thật than thở trong nhà tạm nầy,
mà hết sức mong được mặc lấy nhà chúng ta từ
trên trời,
3 miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo,
không trần truồng.
4 Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm nầy, than
thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho
bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì
hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi.
5 Đấng đã gây dựng chúng ta cho được sự ấy,
ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của tin của Đức
Thánh Linh cho chúng ta.
6 Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin cậy, và biết
rằng khi chúng ta đang ở trong thân thể nầy thì
cách xa Chúa
7 vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng
phải bởi mắt thấy.
8 Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin cậy, muốn
lìa bỏ thân thể nầy đặng ở cùng Chúa thì hơn.
9 Cho nên chúng ta dầu ở trong thân thể nầy,
dầu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng
Chúa.
10 Bởi vì chúng ta thảy đều phải ứng hầu trước
tòa án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận lãnh
tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã làm lúc
còn trong xác thịt.
11 Vậy chúng tôi biết Chúa đáng kính sợ, nên
tìm cách làm cho người ta đều tin; Đức Chúa
Trời biết chúng tôi, và tôi mong anh em cũng

biết chúng tôi trong lương tâm mình.
12 Chúng tôi chẳng lại phô mình cùng anh em,
nhưng muốn trao cho anh em cái dịp khoe mình
về chúng tôi, đặng anh em có thể đối đáp lại
cùng những kẻ chỉ khoe mình về bề ngoài, mà
không về sự trong lòng.
13 Vả, hoặc chúng tôi cuồng, ấy là vì Đức Chúa
Trời; hoặc chúng tôi dè giữ, ấy là vì anh em.
14 Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm
động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu
có một người chết vì mọi người, thì mọi người
đều chết,
15 lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những
kẻ còn sống không vì chính mình mà sống nữa,
nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho
mình.
16 Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo
xác thịt mà nhận biết ai nữa; và, dẫu chúng tôi
từng theo xác thịt mà nhận biết Đấng Christ,
song cũng chẳng còn nhận biết Ngài cách ấy
đâu.
17 Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là
người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi,
nầy mọi sự đều trở nên mới.
18 Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã
làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa
thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng
hòa cho chúng ta.
19 Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng
Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng
kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa

cho chúng tôi.
20 Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng
Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà
khuyên bảo. Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ
mà nài xin anh em: hãy hòa thuận lại với Đức
Chúa Trời.
21 Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng
biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho
chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công
bình của Đức Chúa Trời.

6

1 Aáy vậy, vì chúng tôi làm việc với Chúa, nên
xin anh em chớ chịu ơn Đức Chúa Trời luống
không.
2 Vì Ngài phán rằng: Ta đã nhậm lời ngươi
trong thì thuận tiện, Ta đã phù hộ ngươi trong
ngày cứu rỗi. Kìa, hiện nay là thì thuận tiện; kìa,
hiện nay là ngày cứu rỗi!
3 Chúng tôi chẳng làm cho ai vấp phạm, hầu
cho chức vụ của mình khỏi bị một tiếng chê bai
nào.
4 Nhưng chúng tôi làm cho mình đáng trượng
trong mọi sự, như kẻ hầu việc Đức Chúa Trời,
bởi lòng nhịn nhục lắm trong những sự hoạn
nạn, thiếu thốn, khốn khổ,
5 đòn vọt, lao tù, rối loạn, khó nhọc, tỉnh thức,
kiêng ăn;
6 bởi sự thanh sạch, thông biết, khoan nhẫn,
nhơn từ, bởi Đức Thánh Linh, bởi lòng yêu
thương thật tình,

7 bởi lời chân thật, bởi quyền phép Đức Chúa
Trời, cầm những khí giới công bình ở tay hữu và
tay tả;
8 dầu vinh dầu nhục, dầu mang tiếng xấu, dầu
được tiếng tốt;
9 ngó như kẻ phỉnh dỗ, nhưng là kẻ thật thà;
ngó như kẻ xa lạ, nhưng là kẻ quen biết lắm; ngó
như gần chết, mà nay vẫn sống; ngó như bị sửa
phạt, mà không đến chịu giết;
10 ngó như buồn rầu, mà thường được vui
mừng; ngó như nghèo ngặt, mà thật làm cho
nhiều người được giàu có ngó như không có gì
cả, mà có đủ mọi sự!
11 Hỡi người Cô-rinh-tô, miệng chúng tôi hả ra
vì anh em, lòng chúng tôi mở rộng.
12 Chẳng phải chúng tôi hẹp hòi đãi anh em,
nhưng ấy là lòng anh em tự làm nên hẹp hòi.
13 Hãy báo đáp chúng tôi như vậy, tôi nói với
anh em như nói với con cái mình, cũng hãy mở
rộng lòng anh em!
14 Chớ mang ách chung với kẻ chẳng tin. Bởi
vì công bình với gian ác có hội hiệp nhau được
chăng? Sự sáng với sự tối có thông đồng nhau
được chăng?
15 Đấng Christ và Bê-li-an nào có hòa hiệp chi,
hay là kẻ tin có phần gì với kẻ chẳng tin?
16 Có thể nào hiệp đền thờ Đức Chúa Trời lại
với hình tượng tà thần? Vì chúng ta là đền thờ
của Đức Chúa Trời hằng sống, như Đức Chúa
Trời đã phán rằng: Ta sẽ ở và đi lại giữa họ; ta
sẽ làm Đức Chúa Trời của họ, và họ làm dân ta.

17 Bởi vậy Chúa phán rằng: Hãy ra khỏi giữa
chúng nó, hãy phân rẽ ra khỏi chúng nó, đừng
đá động đến đồ ô uế, Thì ta sẽ tiếp nhận các
ngươi:
18 Ta sẽ làm Cha các ngươi, Các ngươi làm con
trai con gái ta, Chúa Toàn năng phán như vậy.

7

1 Hỡi những kẻ rất yêu dấu của tôi, chúng ta
đã có lời hứa dường ấy, thì hãy làm cho mình
sạch khỏi mọi sự dơ bẩn phần xác thịt và phần
thần linh, lại lấy sự kính sợ Đức Chúa Trời mà
làm cho trọn việc nên thánh của chúng ta.
2 Hãy mở lòng anh em cho chúng tôi: chúng
tôi chẳng có làm hại ai, lừa dối ai; thủ lợi ai.
3 Tôi chẳng nói điều đó để buộc tội anh em; vì
tôi đã nói rằng lòng chúng tôi thuộc về anh em,
dầu sống hay chết cũng vậy.
4 Tôi nói với anh em cách bạo dạn; tôi có nhiều
lẽ khoe mình vì anh em; tôi được đầy sự yên ủi,
tôi được vui mừng quá bội ở giữa mọi sự khó
khăn.
5 Vả, khi chúng tôi đến trong xứ Ma-xê-đoan,
xác thịt chẳng được yên nghỉ chút nào. Chúng
tôi khốn đốn đủ mọi cách: ngoài thì có sự chiến
trận, trong thì có sự lo sợ.
6 Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng yên ủi kẻ ngã
lòng, đã yên ủi tôi bởi Tít đến nơi;
7 không những bởi người đến mà thôi, nhưng
lại bởi sự yên ủi người đã nhận lãnh nơi anh em
nữa: người có nói cho chúng tôi biết anh em rất

ao ước, khóc lóc, và có lòng sốt sắng đối với tôi,
điều đó làm cho tôi càng vui mừng thêm.
8 Dầu nhơn bức thơ tôi, đã làm cho anh em
buồn rầu, thì tôi chẳng lấy làm phàn nàn; mà
nếu trước đã phàn nàn (vì tôi thấy bức thơ ấy ít
nữa cũng làm cho anh em buồn rầu trong một
lúc),
9 nay tôi lại mừng, không phải mừng về sự anh
em đã phải buồn rầu, song mừng về sự buồn rầu
làm cho anh em sanh lòng hối cải. Thật, anh em
đã buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời, đến nỗi chưa
chịu thiệt hại bởi chúng tôi chút nào.
10 Vì sự buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh
ra sự hối cải, và sự hối cải dẫn đến sự rỗi linh
hồn; về sự đó người ta chẳng hề ăn năn, còn sự
buồn rầu theo thế gian sanh ra sự chết.
11 Vậy, hãy xem, sự buồn rầu theo ý Đức Chúa
Trời sanh ra sự ân cần trong anh em là dường
nào! Lại có sự chữa chối, buồn giận, răn sợ, sốt
sắng, nông nả, trách phạt là dường nào! Anh
em đã tỏ ra cho ai nấy đều biết rằng mình vốn
là thanh sạch trong việc đó.
12 Lại còn, nếu tôi đã viết thơ cho anh em, ấy
không phải vì cớ kẻ làm sự trái nghịch, cũng
không phải vì cớ kẻ chịu sự trái nghịch; nhưng
hầu cho lòng anh em yêu chuộng chúng tôi được
tỏ ra giữa anh em ở trước mặt Đức Chúa Trời.
13 Aáy là điều đã yên ủi chúng tôi. Nhơn sự yên
ủi đó chúng tôi lại được sự vui mừng càng lớn
hơn nữa, khi thấy sự vui mừng của Tít; vì anh
em thảy đều đã để cho tâm thần người được yên

lặng.
14 Nếu tôi đã khoe mình với Tít về anh em
trong sự gì, thì tôi cũng chẳng hổ thẹn; nhưng
vì chúng tôi đã thường nói điều thật với anh em,
nên lời khen về anh em mà chúng tôi khoe với
Tít cũng thấy là thật.
15 Khi người nhớ đến sự vâng lời của anh em
hết thảy, và anh em tiếp người cách sợ sệt run
rẩy dường nào, thì tình yêu thương của người
đối với anh em càng bội lên.
16 Tôi vui mừng vì có thể tin cậy anh em trong
mọi sự.

8

1 Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn
Đức Chúa Trời đã làm cho các Hội thánh ở xứ
Ma-xê-đoan:
2 đang khi họ chịu nhiều hoạn nạn thử thách,
thì lòng quá vui mừng, và cơn rất nghèo khó
của họ đã rải rộng ra sự dư dật của lòng rộng
rãi mình.
3 Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ đã tự ý
quyên tiền theo sức mình, hoặc cũng quá sức
nữa,
4 và nài xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần
vào sự giùm giúp các thánh đồ.
5 Họ lại làm quá lòng trông cậy của chúng tôi,
vì trước hết đã dâng chính mình cho Chúa, và
sau lại cho chúng tôi, theo ý muốn Đức Chúa
Trời.
6 Vậy nên chúng tôi đã khuyên Tít đi đến nơi
anh em để làm trọn việc nhơn đức nầy, như
người đã khởi sự làm.

7 Vậy thì, như anh em đều trổi hơn về mọi việc,
tức là về đức tin, về lời giảng, về sự vâng lời, về
mọi sự sốt sắng, về tình yêu chúng tôi, thì cũng
hãy chủ ý làm cho trổi hơn về việc nhơn đức nầy.
8 Tôi nói điều đó chẳng phải truyền dạy anh
em; nhưng bởi kẻ khác làm gương sốt sắng, thì
tôi cũng muốn thử xem sự thành thực của lòng
yêu thương anh em là thể nào.
9 Vì anh em biết ơn của Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm
nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo của Ngài, anh
em được nên giàu.
10 Aáy là ý tôi ngỏ cho anh em; ý đó có ích cho
anh em, vì từ năm trước, anh em đã là người thứ
nhất, chẳng những ra tay làm việc nầy, lại vui
lòng mà làm nữa.
11 Vậy bây giờ, hãy làm trọn công việc của anh
em, hầu cho như anh em đã sẵn lòng thể nào thì
làm cho trọn theo tài năng mình.
12 Vì nếu mình lấy lòng tốt mà làm, thì được
đẹp ý theo điều mình có, chớ chẳng theo điều
mình không có.
13 Tôi chẳng khuyên bảo anh em chịu túng tíu
để giúp đỡ kẻ khác, nhưng tôi muốn có sự bằng
nhau.
14 Theo cảnh bây giờ, anh em có dư thì bù cho
họ lúc túng thiếu, hầu cho họ có dư cũng bù
lại lúc túng thiếu cho anh em, như vậy là bằng
nhau,
15 theo lời chép rằng: Kẻ đã thâu nhiều cũng
chẳng dư, kẻ thâu ít cũng chẳng thiếu chi.

16 Tạ ơn Đức Chúa Trời về sự Ngài đã xui lòng
Tít cũng ân cần với anh em thể ấy;
17 vì người nghe lời tôi khuyên, và cũng bởi
lòng sốt sắng, thì người tự ý đi đến thăm anh
em.
18 Chúng tôi có sai một người anh em cùng đi,
là người có tiếng khen đồn khắp trong các Hội
thánh, tại những điều người đã làm vì đạo Tin
Lành.
19 Vả lại, người đã được các Hội thánh chọn
lựa, để làm bạn đi đường cùng chúng tôi trong
việc nhơn đức nầy, là việc chúng tôi làm trọn
để tỏ vinh hiển chính mình Chúa ra, và để làm
chứng về ý tốt của chúng tôi.
20 Chúng tôi nhờ đó tránh khỏi tiếng trách móc
về sự dùng tiền góp nhiều như vậy;
21 vì chúng tôi tìm tòi điều lành, chẳng những
ở trước mặt Chúa, mà cũng ở trước mặt người
ta nữa.
22 Chúng tôi lại sai một người trong anh em
chúng tôi đi với họ, là người có lòng sốt sắng
mà đòi phen chúng tôi đã thử thách trong nhiều
dịp; lần nầy, vì cớ người có lòng rất tin cậy anh
em, thì chắc là càng sốt sắng hơn.
23 Aáy vậy, nói về Tít, thì là bạn bè tôi, và là
người cùng làm việc với tôi ở nơi anh em; còn
như hai anh em kia, là sứ giả của các Hội thánh,
tức là sự vinh hiển của Đấng Christ.
24 Vậy, anh em ở trước mặt các Hội thánh, hãy
tỏ chứng cớ của sự yêu thương mình, và bày ra
cho họ biết chúng tôi có cớ khoe mình nơi họ vì
anh em.

9

1 Vả lại, về sự giúp đỡ thánh đồ, thì không cần
viết thêm cho anh em nữa.
2 Vì tôi biết anh em sẵn lòng, và tôi khoe mình
về anh em với người Ma-xê-đoan, nói rằng người
A-chai đã sắm sẵn từ năm ngoái; lòng sốt sắng
của anh em lại đã giục lòng nhiều người khác.
3 Song tôi đã sai các anh em kia đến cùng anh
em, hầu cho lời tôi khen anh em khỏi ra vô ích
trong điều nầy, và hầu cho anh em sẵn sàng như
lời tôi đã nói.
4 Tôi e rằng nếu người Ma-xê-đoan đến với tôi,
thấy anh em không sẵn, thì sự tin cậy đó đổi nên
điều hổ thẹn cho chúng tôi chăng, còn anh em
không kể đến.
5 Vậy tôi nghĩ cần phải xin các anh em kia đi
trước chúng tôi đến cùng anh em, và cần phải
sắm sẵn của bố thí mà anh em đã hứa, hầu cho
của ấy sẵn sàng như một việc bởi lòng thành,
chẳng phải bởi ý gắng gượng.
6 Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai
gieo nhiều thì gặt nhiều.
7 Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định
mà quyên ra, không phải phàn nàn hay vì ép
uổng; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ thí của cách vui
lòng.
8 Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đủ
mọi thứ ơn đầy dẫy, hầu cho anh em hằng đủ
điều cần dùng trong mọi sự, lại còn có rời rộng
nữa để làm các thứ việc lành,
9 như có chép rằng: Người đã rải ra, đã thí cho

kẻ nghèo; Sự công bình của người còn đời đời.
10 Đấng phát hột giống cho kẻ gieo giống và
bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hột giống cho
anh em và làm cho sanh hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ
thêm nhiều trái của sự công bình anh em nữa.
11 Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để
làm đủ mọi cách bố thí, hầu cho người khác bởi
chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời.
12 Vì việc phát tiền bố thí dường ấy chẳng
những đỡ ngặt cho các thánh đồ mà thôi, lại
xui nhiều người càng thêm lòng tạ ơn Đức Chúa
Trời.
13 Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng rãi của anh
em, thì ngợi khen Đức Chúa Trời vì anh em từng
vâng phục trong sự làm chứng về đạo Tin Lành
của Đấng Christ, và vì cớ lòng rộng rãi về sự bố
thí của anh em đối với họ cùng với mọi người.
14 Họ lại cầu nguyện cho anh em, yêu anh em
cách âu yếm, vì cớ Đức Chúa Trời đã ban cho
anh em ân điển quá đỗi.
15 Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài
không xiết kể!

10

1 Tôi là Phao-lô, bởi sự nhu mì, nhơn từ của
Đấng Christ mà xin anh em, tôi là người hèn hạ
lắm trong khi gặp mặt giữa anh em nhưng lúc
vắng mặt, đối với anh em, tỏ ra biết bao là dạn
dĩ!
2 tôi nài xin anh em chớ ép tôi, khi tôi sẽ có
mặt, phải dùng sự dạn dĩ mà tôi toan dùng

nghịch cùng mấy kẻ kia tưởng chúng tôi ăn ở
theo xác thịt.
3 Vì chúng tôi dầu sống trong xác thịt, chớ
chẳng tranh chiến theo xác thịt.
4 Vả, những khí giới mà chúng tôi dùng để
chiến tranh là không phải thuộc về xác thịt đâu,
bèn là bởi quyền năng của Đức Chúa Trời, có
sức mạnh để đạp đổ các đồn lũy:
5 nhờ khí giới đó chúng tôi đánh đổ các lý luận,
mọi sự cao tự nổi lên nghịch cùng sự hiểu biết
Đức Chúa Trời, và bắt hết các ý tưởng làm tôi
vâng phục Đấng Christ.
6 Cũng nhờ khí giới đó, chúng tôi sẵn sàng phạt
mọi kẻ chẳng phục, khi anh em đã chịu lụy trọn
rồi.
7 Anh em cứ xem bề ngoài sao? Bằng có ai
quyết mình thuộc về Đấng Christ, hãy ngẫm nghĩ
rằng nếu người thuộc về Đấng Christ, thì chúng
tôi cũng thuộc về Ngài.
8 Dầu khi tôi khoe mình khí quá về quyền phép
Chúa đã ban cho chúng tôi, để gây dựng anh em,
chớ chẳng phải để hủy diệt, thì tôi sẽ không hổ
thẹn;
9 song tôi chẳng muốn làm bộ dọa anh em
bằng thơ từ của tôi.
10 Có người nói rằng các thơ của người nặng lời
và bạo mạnh; nhưng đến khi có mặt thì người
yếu đuối và lời nói chẳng có giá gì.
11 Kẻ nói như vậy, hãy nghĩ rằng khi chúng tôi
vắng mặt, lời trong thơ thể nào, thì khi có mặt,
việc làm cũng thể ấy.

12 Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc
sánh mình với những người kia, là kẻ hay tự phô
mình. Nhưng lấy mình đo mình, lấy mình so
sánh với mình, thì họ tỏ ra ít trí khôn.
13 Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình
quá mực, chỉ theo mực về địa phận mà Đức Chúa
Trời đã chỉ định cho chúng tôi tới đến anh em.
14 Bởi chưng chúng tôi chẳng vượt quá mực
mình, như thể chúng tôi không đến cùng anh
em, vì thật chúng tôi đã đem Tin Lành của Đấng
Christ mà đến nơi anh em trước hết.
15 Chúng tôi không khoe mình quá mực, cũng
không khoe về việc người khác làm; nhưng
mong rằng đức tin của anh em thêm lên, thì
công việc chúng tôi cũng sẽ lớn lên thêm giữa
anh em, theo giới hạn đã định cho chúng tôi, và
công việc ấy càng mở mang,
16 cho đến nỗi chúng tôi sẽ có thể truyền Tin
Lành ra đến các xứ xa hơn xứ anh em, song
chúng tôi không hề khoe mình về việc đã làm
trong địa phận của người khác.
17 Nhưng ai khoe mình, hãy khoe mình trong
Chúa.
18 Vì ấy chẳng phải là kẻ tự phô mình đáng
được ưng chịu, bèn là kẻ mà Chúa gởi gắm.

11

1 Oâi! Chớ chi anh em dung chịu sự rồ dại của
tôi một ít! Phải, anh em nên dung chịu.
2 Vì về anh em, tôi rất sốt sắng như sự sốt sắng
của Đức Chúa Trời, bởi tôi đã gả anh em cho một

chồng mà thôi, dâng anh em như người trinh nữ
tinh sạch cho Đấng Christ.
3 Nhưng tôi ngại rằng như xưa Ê-va bị cám dỗ
bởi mưu chước con rắn kia, thì ý tưởng anh em
cũng hư đi, mà dời đổi lòng thật thà tinh sạch
đối với Đấng Christ chăng.
4 Vì nếu có người đến giảng cho anh em một
Jêsus khác với Jêsus chúng tôi đã giảng, hoặc
anh em nhận một Thánh Linh khác với Thánh
Linh anh em đã nhận, hoặc được một Tin Lành
khác với Tin Lành anh em đã được, thì anh em
chắc dung chịu!
5 Nhưng tôi tưởng rằng dầu các sứ đồ ấy tôn
trọng đến đâu, tôi cũng chẳng thua kém chút
nào.
6 Về lời nói, tôi dầu là người thường, nhưng về
sự thông biết, tôi chẳng phải là người thường:
đối với anh em, chúng tôi đã tỏ điều đó ra giữa
mọi người và trong mọi sự.
7 Tôi đã rao giảng Tin Lành của Đức Chúa Trời
cho anh em một cách nhưng không, hạ mình
xuống cho anh em được cao lên, vậy thì tôi có
phạm lỗi gì chăng?
8 Tôi đã nhận lương hướng, vét lấy của Hội
thánh khác đặng giúp việc anh em.
9 Khi tôi ở cùng anh em, gặp phải lúc thiếu
thốn, thì không lụy đến ai cả; vì các anh em ở
xứ Ma-xê-đoan đến, đã bù lại sự thiếu thốn cho
tôi. Không cứ việc gì, tôi đã giữ mình cho khỏi
lụy đến anh em, tôi lại cũng sẽ giữ mình như vậy
nữa.
10 Như chắc rằng sự chân thật của Đấng Christ

ở trong tôi, thì trong các miền xứ A-chai không
ai cất lấy sự tôi khoe mình đó được.
11 Sao vậy? Vì tôi không yêu anh em chăng?
Đã có Đức Chúa Trời biết!
12 Song điều tôi làm, tôi còn làm nữa, để cất
mọi mưu của kẻ tìm mưu, hầu cho trong những
sự họ lấy mà khoe mình, chẳng có một sự nào
trổi hơn chúng tôi được.
13 Vì mấy người như vậy là sứ đồ giả, là kẻ làm
công lừa dối, mạo chức sứ đồ của Đấng Christ.
14 Nào có lạ gì, chính quỉ Sa-tan mạo làm thiên
sứ sáng láng.
15 Vậy thì những kẻ giúp việc nó mạo làm kẻ
giúp việc công bình cũng chẳng lại gì; nhưng sự
cuối cùng họ sẽ y theo việc làm.
16 Tôi lại nói rằng: chớ có ai xem tôi như kẻ
dại dột; nếu vậy thì hãy nhận tôi như kẻ dại dột,
hầu cho tôi cũng khoe mình ít nhiều.
17 Điều tôi nói, là khi tôi lấy sự quả quyết
dường ấy mà khoe mình, thì chẳng phải nói theo
Chúa song như kẻ dại dột vậy.
18 Bởi có nhiều người khoe mình theo xác thịt,
tôi cũng sẽ khoe mình.
19 Vì anh em là kẻ khôn ngoan lại vui mừng
dung chịu kẻ dại dột.
20 Phải, anh em hay chịu người ta bắt mình
làm tôi tớ, hay là nuốt sống, hay là cướp bóc,
hay là tự cao mà khinh dể anh em, vả trên mặt
anh em.
21 Tôi làm hổ thẹn cho chúng tôi mà nói lời nầy,
chúng tôi đã tỏ mình ra là yếu đuối. Nhưng, ví

bằng có ai dám khoe mình về sự gì tôi nói như
kẻ dại dột thì tôi cũng dám khoe mình.
22 Họ là người Hê-bơ-rơ phải chăng? Tôi cũng
vậy. Họ là người Y-sơ-ra-ên phải chăng? Tôi
cũng vậy. Họ là dòng dõi của Aùp-ra-ham phải
chăng? Tôi cũng vậy.
23 Họ là kẻ hầu việc của Đấng Christ phải
chăng? ã, tôi nói như kẻ dại dột, tôi lại là kẻ
hầu việc nhiều hơn! Tôi đã chịu khó nhọc nhiều
hơn, tù rạc nhiều hơn, đòn vọt quá chừng. Đòi
phen tôi gần phải bị chết;
24 năm lần bị người Giu-đa đánh roi, mỗi lần
thiếu một roi đầy bốn chục;
25 ba lần bị đánh đòn; một lần bị ném đá; ba
lần bị chìm tàu. Tôi đã ở trong biển sâu một ngày
một đêm.
26 Lại nhiều lần tôi đi đường nguy trên sông
bến, nguy với trộm cướp, nguy với giữa dân
mình, nguy với dân ngoại, nguy trong các thành,
nguy trong các đồng vắng, nguy trên biển, nguy
với anh em giả dối;
27 chịu khó chịu nhọc, lắm lúc thức đêm, chịu
đói khát, thường khi phải nhịn ăn, chịu lạnh và
lõa lồ.
28 Còn chưa kể mọi sự khác, là mỗi ngày tôi
phải lo lắng về hết thảy các Hội thánh.
29 Nào có ai yếu đuối mà tôi chẳng yếu đuối ư?
Nào có ai vấp ngã mà tôi chẳng như nung như
đốt ư?
30 Vì phải khoe mình, thì tôi sẽ khoe mình về
sự yếu đuối tôi.
31 Đức Chúa Trời là Cha Đức Chúa Jêsus, là

Đấng đáng ngợi khen đời đời vô cùng, biết rằng
tôi không nói dối đâu.
32 ỳ thành Đa-mách, quan tổng đốc của vua
A-rê-ta giữ thành của người Đa-mách để bắt tôi.
33 Có người từ cửa sổ dòng tôi xuống, bằng
một cái giỏ, dọc theo lưng thành, ấy vậy là tôi
thoát khỏi tay họ.

12

1 Tôi cần phải khoe mình, dầu chẳng có ích gì;
nhưng tôi sẽ nói đến các sự hiện thấy và sự Chúa
đã tỏ ra.
2 Tôi biết một người trong Đấng Christ, cách
mười bốn năm trước, đã được đem lên đến từng
trời thứ ba (hoặc trong thân thể người, hoặc
ngoài thân thể người, tôi chẳng biết, có Đức
Chúa Trời biết).
3 Tôi biết người đó (hoặc trong thân thể người,
hoặc ngoài thân thể người, tôi cũng chẳng biết,
có Đức Chúa Trời biết)
4 được đem lên đến chốn Ba-ra-đi, ở đó, nghe
những lời không thể nói, mà không có phép cho
người nào nói ra.
5 Về người đó, tôi sẽ khoe mình; nhưng về
chính mình tôi, tôi không khoe, chỉ khoe về sự
yếu đuối của tôi mà thôi.
6 Dầu tôi muốn khoe mình, thì cũng không
phải là một người dại dột, vì tôi sẽ nói thật;
nhưng tôi giữ, không nói, hầu cho chẳng ai nghĩ
tôi vượt quá sự họ thấy ở nơi tôi và nghe tôi nói.

7 Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự
cao trọng cả thể của những sự tỏ ra ấy chăng,
thì đã cho một cái giằm xóc vào thịt tôi, tức là
quỉ sứ của Sa-tan, để vả tôi, và làm cho tôi đừng
kiêu ngạo.
8 Đã ba lần tôi cầu nguyện Chúa cho nó lìa xa
tôi.
9 Nhưng Chúa phán rằng: Aân điển ta đủ cho
ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong
sự yếu đuối. Vậy, tôi sẽ rất vui lòng khoe mình
về sự yếu đuối tôi, hầu cho sức mạnh của Đấng
Christ ở trong tôi.
10 Cho nên tôi vì Đấng Christ mà đành chịu
trong sự yếu đuối, nhuốc nhơ, túng ngặt, bắt
bớ, khốn khó; vì khi tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi
mạnh mẽ.
11 Tôi đã nên dại dột bởi anh em ép uổng tôi;
lẽ thì anh em khen lao tôi mới phải, vì dầu tôi
không ra gì, cũng chẳng kém các sứ đồ rất lớn
kia chút nào.
12 Các bằng cớ về chức sứ đồ tôi đã tỏ ra trong
anh em bởi sự nhịn nhục mọi đàng, bởi các dấu
lạ, các sự khác thường, và các phép lạ.
13 Vả, nếu trừ ra sự chính tôi không làm lụy cho
anh em, thì anh em có việc gì mà chẳng bằng các
Hội thánh khác? Xin tha thứ cho tôi sự không
công bình đó!
14 Nầy là lần thứ ba tôi sẵn sàng đi đến cùng
anh em, và tôi sẽ chẳng làm lụy cho anh em đâu,
vì không phải tôi tìm của cải anh em, bèn là tìm
chính anh em vậy; thật, chẳng phải con cái nên
chứa của quí cho cha mẹ, nhưng thà cha mẹ

chứa cho con cái thì hơn.
15 Về phần tôi, tôi rất vui lòng phí của và phí
trọn cả mình tôi vì linh hồn anh em, dẫu rằng
tôi yêu anh em thêm, mà cần phải bị anh em yêu
tôi kém.
16 Tuy rằng tôi chưa từng làm lụy cho anh em,
nhưng tôi là người khôn khéo, đã dùng mưu kế
mà bắt lấy anh em!
17 Vậy tôi há đã dùng một người nào trong
những kẻ tôi sai đến cùng anh em mà lấy lợi
của anh em chăng?
18 Tôi đã xin Tít đi thăm anh em, lại đã sai một
người trong anh em chúng tôi cùng đi với người.
Có phải là Tít đã lấy lợi của anh em không?
Chúng tôi há chẳng bước đi bởi một Thánh Linh,
theo cùng một dấu chân sao?
19 Đã lâu nay, anh em tưởng rằng chúng tôi
tìm cách chữa mình trước mặt anh em. Aáy là
trong Đấng Christ, trước mặt Đức Chúa Trời mà
chúng tôi nói; hỡi những kẻ rất yêu dấu, mọi
điều đó thảy vì sự gây dựng cho anh em.
20 Vì tôi e rằng khi tôi đến, chẳng thấy anh em
như tôi ước ao, lại về phần anh em, chẳng thấy
tôi như anh em đã ước ao chăng. Tôi còn e rằng
trong các anh em có những điều rầy rà, ghen
ghét, nóng giận, bất hòa, nói hành, nói gần nói
xa, kiêu căng, hỗn loạn chăng.
21 Có lẽ nào khi tôi đến nơi anh em, Đức Chúa
Trời lại làm cho tôi phải hạ mình xuống về việc
anh em một lần nữa, và tôi sẽ phải khóc lóc về
nhiều kẻ trước đã phạm tội mà không ăn năn
về những sự ô uế, gian dâm, luông tuồng họ đã

phạm, hay sao?

13

1 Nầy là lần thứ ba mà tôi sẽ đi đến nơi anh
em. Mọi việc sẽ định cứ lời khai của hai hoặc ba
người làm chứng.
2 Điều đó tôi đã nói rồi, bây giờ lại nói trước
nữa, ngày nay tôi dầu vắng mặt, nhưng không
khác lúc tôi ở với anh em lần thứ hai: tôi rao cho
kẻ trước có phạm tội và cho mọi kẻ khác rằng,
nếu tôi lại đến, thì chẳng dung thứ chi hết,
3 vì anh em phải có một bằng cớ rằng Đấng
Christ phán bởi tôi, tức là Đấng đối với anh em
chẳng phải là yếu đuối đâu, bèn là mạnh mẽ ở
giữa anh em vậy.
4 Bởi vì, dầu Ngài nhân sự yếu đuối đã bị đóng
đinh vào thập tự giá, nhưng Ngài sống bởi quyền
phép Đức Chúa Trời; chúng tôi cũng vậy, dầu là
yếu đuối trong Ngài, nhưng nhờ quyền phép Đức
Chúa Trời thì cũng sẽ sống với Ngài, đặng làm
việc giữa anh em.
5 Chính anh em hãy tự xét để xem mình có đức
tin chăng. Hãy tự thử mình: anh em há không
nhận biết rằng có Đức Chúa Jêsus Christ ở trong
anh em sao? miễn là anh em không đáng bị bỏ.
6 Song tôi mong anh em nhận biết rằng chúng
tôi chẳng đáng bị bỏ.
7 Nhưng chúng ta cầu xin Đức Chúa Trời cho
anh em đừng làm việc ác nào, chẳng phải để tỏ
ra chính chúng tôi được ưng chịu, song hầu cho

anh em làm điều thiện, mặt dầu chúng tôi như
đáng bị bỏ.
8 Vì chúng tôi chẳng có thể nghịch cùng lẽ thật,
nhưng chỉ có thể thuận theo lẽ thật.
9 Dầu chúng tôi yếu đuối, miễn là anh em được
mạnh mẽ thì chúng tôi cũng vui mừng; và điều
chúng tôi cầu xin, ấy là cho anh em được nên
trọn vẹn.
10 Vậy nên khi vắng mặt, tôi viết những điều
nầy, để khi tôi có mặt, không dùng thẳng phép,
theo quyền Chúa ban cho tôi, để gây dựng chớ
không phải để hủy diệt.
11 Rốt lại, hỡi anh em, hãy mừng rỡ; khá theo
đến sự trọn lành; hãy yên ủi mình, hiệp một tâm
tình, ở cho hòa thuận, thì Đức Chúa Trời sự yêu
thương và sự bình an sẽ ở cùng anh em.
12 Hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau.
13 Hết thảy thánh đồ chào anh em.
14 (13-13) Nguyền xin ơn của Đức Chúa Jêsus
Christ, sự yêu thương của Đức Chúa Trời, và sự
giao thông của Đức Thánh Linh ở với anh em hết
thảy!

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e